

Copyright © Psychiatria i Psychoterapia

ISSN 1895-3166

Psychiatria i Psychoterapia 2011, Tom 7, Nr 2-3: s.42-43.

Katarzyna Klasa, Jerzy A. Sobański

SPRAWOZDANIE Z KONFERENCJI SEKCJI NAUKOWEJ PSYCHOTERAPII I SEKCJI NAUKOWEJ TERAPII RODZIN PTP ORAZ SEKCJI PSYCHOTERAPII PTP: „CZY PSYCHOTERAPIA ZMIENIA MÓZG? - ZNACZENIE DLA PRAKTYKI PSYCHOTERAPII”

Katedra Psychoterapii Collegium Medicum UJ

p.o. kierownika Katedry dr hab. n. med. Krzysztof Rutkowski

W dniach 21-23 października odbyło się w Krakowie kolejne wspólne sympozjum organizowane przez Sekcję Naukową Psychoterapii i Sekcję Naukową Terapii Rodzin Polskiego Towarzystwa Psychiatrycznego oraz Sekcję Psychoterapii Polskiego Towarzystwa Psychologicznego. Tematem przewodnim i tytułem tegorocznego spotkania było pytanie „Czy psychoterapia zmienia mózg? - Znaczenie dla praktyki psychoterapii”.

Obrady odbywały się w Centrum Dydaktyczno-Kongresowym Wydziału Lekarskiego Collegium Medicum UJ, patronat medialny nad konferencją objęło czasopismo internetowe Polskiego Towarzystwa Psychiatrycznego „Psychiatria i Psychoterapia”.

Sympozjum rozpoczął wykład prof. Jerzego Aleksandrowicza i dr Edyty Dembińskiej będący przeglądem dotychczasowych wyników badań nad neuroobrazowaniem psychoterapii, potwierdzających – aczkolwiek nadal w ograniczonym (ze względów metodologicznych i technicznych) zakresie obecność zmian w strukturach i funkcjonowaniu mózgu zachodzących w związku z psychoterapią. Kontrapunktem do tej prezentacji był wykład prof. Jacka Bomby pt. „Czy to możliwe, żeby psychoterapia nie zmieniała mózgu?”. Obie otwierające sympozjum prezentacje stanowiły interesujące wprowadzenie do tematyki tegorocznego spotkania, także w aspekcie rzadziej poruszonym przez psychoterapeutów czyli biologicznego podłoża zaburzeń i oddziaływań psychoterapii.

Jednym z takich rzadziej podejmowanych tematów, który jednak znalazł miejsce w programie była także Psychologia Analityczna C.G.Junga w praktyce klinicznej.

W programie sympozjum niewątpliwie uwagę zwracała duża liczba zajęć warsztatowych i dyskusyjnych, a także prezentacji osadzonych w praktyce klinicznej. Tematyka ich była

bardzo szeroka, obejmowała zagadnienia związane ze specyfiką pracy z pacjentami np. z agresją w grupie terapeutycznej, uzależnieniami, problematyką seksuologiczną (warto nadmienić, że symposium uzyskało rekomendację Polskiego Towarzystwa Seksuologicznego), wykorzystaniem hipnozy czy grupami Balinta, prezentacjami przypadków i modeli pracy terapeutycznej, ze szczególnym uwzględnieniem terapii rodzinnej.

Trudno byłoby zapomnieć warsztat prof. Hansena poświęcony wielkim możliwościom oddziaływania poprzez język i sugestię na pacjentów podczas właściwie każdej procedury medycznej. Wnioski z tego spotkania można będzie zastosować w nauczaniu medycyny i psychoterapii.

Jak zazwyczaj symposium sprzyjało dyskusjom i wymianie intelektualnej, zarówno podczas prezentacji, jak i w kulisach i w trakcie bankietu konferencyjnego w hotelu Radisson Blu.

Na zakończenie symposium w dyskusji przedstawiciele trzech Zarządów podjęto kwestię szkolenia ustawicznego psychoterapeutów, jak również szkolenia superwizorów a także zapowiedziany został – niezwykle obiecujący – tytuł roboczy kolejnego, przyszłorocznego Symposium Trzech Sekcji: Osoba psychoterapeuty.